

Tévedni emberi dolog

"Vajon hol, mikor és pontosan miben hibáztam?" "Mit kellett volna másképpen tennem?" "Hogyan kerülhettem volna el? Miként lehetett volna nem beleesnem ebbe, vagy abba a csapdába és kelepcét jelentő helyzetbe?" "Hogyan reagálhattam, cselekedhettem volna másképpen, és vajon miként alakultak volna a történések abban az esetben?" "Elkerülhető lett volna a bukás, vagy a cselekvés folyamata már eleve magában hordozta a végkifejletet?"

Elemző, szemlélődő, filozofálgatásra hajlamos, és a több (sőt egyenesen az elérhető legtöbb) szempont szerint való, az összes elképzelhető nézőpontból történő vizsgálódást kedvelő egyéniségemből és beállítódásomból fakadóan életutam során hűséges ebfalka módjára követnek állandó jelleggel ezek a vívódások, kételyek és kérdések. Világéletemben szerettem volna és vágytam is megfelelni. Jónak, vagy legalábbis elégséges és elegendő mértékben jónak, elfogadhatónak, elismerésre (avagy akár néminemű tetszésre) méltónak bizonyulni, azonban az elmúlt esztendő eseményei és történései felett végzett elemző, értékelő, és a megfelelő konklúziók helyes levonására irányuló munkálkodásaim alkalmával keserű szájjal kényszerültem rádöbbenni, felismerni és szembesülni... mégpedig mindazzal, amely korábbi meggyőződéseim, elképzeléseim és vélekedéseim dolgában hibásnak, vagy legalábbis erősen az elhibázottság gyanújával teljesnek bizonyult.

Sokszor, számos dolgot illetően azonosultam értékekkel, vágyakkal és célokkal, amelyeknek elérése, valóra váltása, megszerzése és birtoklása érdekében felbecsülhetetlen mennyiségű és értékű életidőt, energiát, türelmet, elkötelezettséget, lelkesedést, anyagi tényezőket (és alkalmasint sajnálatos és szégyenletes módon némi gerincet is) feláldoztam, mindebből azonban viszonzásképpen nem jutott számomra semmi... esetleg valamennyi keserű tapasztalat, fájó tanulság, és az "élet iskolájában" való számonkérések során keletkezett dolgozatom, lapalján a piros tintával odavésett, viritóan üvöltő "elégtelen" osztályzattal.

Próbáltam, oly sokszor próbáltam, szinte kétségbeesett vergődéssel próbáltam megfelelni... megfelelni elvárásoknak, álmoknak, amelyekkel kapcsolatban nem egy esetben derült fény arra, hogy valójában nem tőlem, hanem másoktól származtak, illetőleg olyan személyeknek, akik pusztán saját csillaguk (valós vagy vélt) ragyogásának uralma alá kívántak bevonni különféle kisbolygókat, holdakat, aszteroidákat, avagy csupán csak egyszerű, formátlan törmelék, nem pedig más csillagokkal karöltve a Közös Fény megosztásában és szétárasztásában örvendeni. Megannyiszor csábultam el, dőltem be és hittem hiszékeny szívvel manipulatív hízelkedésnek, ígérgetéseknek, hitegetésnek és őszintétlen dicsérgetéseknek, nem látván és nem ismervén fel a mérget, amely a mesés szép tündökléssel ragyogó pikkelypáncélzatukba öltözött, halálos marásra képes kígyók tühegyes szemfogainak réseiből csepegett lelkeimre, és szivárgott be annak leglényegibb mélységeibe, kiszáritván szívemnek gyümölcsös kertjét, amelyet oly nagy gonddal és reményekkel nevelgettem egész életem esztendeinek hosszú során át.

Oly megannyi hónapon keresztül hajtott előre a düh, harag, sértettség és kétségbeesés, oly jelentékeny mértékben csappantotta meg életerőmet a "csakazértis" bizonyítási vágya, hogy megmutassam... engem nem lehet legyőzni, mellőzni, félredobni, eltiporni és elfelejteni, mert a rám zúduló kudarcok, sikertelenségek és bukások ellenére jelen maradtam és küzdök tovább rendületlenül mindazért, amelyet jogos jussomnak hittem. Mára azonban menthetetlenül rádöbbenni kényszerültem a kegyetlenül kendőzetlen és kendőzetlenül kegyetlen valóságra, annak minden kétséget kizáró bizonyosságára, hogy tévedtem. Tévedtem... még hozzá megannyi és számtalan kérdést illetően, ennek felismerése pedig kérlelhetetlen kényszerítéssel szegezi nekem az oroszlán módjára válaszáért kiáltó kérdést, amely szerint vajon létezhet-e számomra újrakezdés, megbocsátás, vagy folytatás?

Hittem, hogy képessé válhatok magamévá tenni azokat az értékeket, nézőpontokat, értelmezési kereteket, életpályát és életmódot, amelyek az engem körülvevő világ folyását, és a felszínén kialakult társadalom rendjének működését meghatározzák. Hittem, hogy kitartó, becsületos, szorgalmas tanulással és munkával képessé válhatok méltó módon érvényesülni, és céljaimat, álmaimat, vágyaimat elérni. Hittem, hogy az önmagamon végzett következetes, szigorú, hosszadalmas és aprólékos lelki munkával elérhetővé válhat számomra önmagam kiteljesítése, amely által elérhetem azt az erkölcsi, szellemi és spirituális nívót, amelyet önmagam számára célul tűztem ki. Hittem, hogy amennyiben végtelenül előzékeny, udvarias, kedves, segítőkész, nyájas, tisztelettudó, empatikus, kompromisszumkész, megértő, elfogadó, önfeláldozó és bizalommal teljes viszonyulásmódot magamévá téve közeledek másokhoz, életemben és kapcsolataimban majd joggal várhatom el magam is ugyanezt, és ezáltal nekem is ugyanezen értékek mentén meghatározott bánásmódban lehet majd részem. Ezzel szemben azonban mit látok? Azt, hogy az engem elnyomók, megkeserítő, ellehetetlenítő és kisemmizők szinte háborítatlanul élik világukat, mindahányan sikeres, társadalmilag elismert emberekként fürdőznek a köztisztelet, megbecsülés, elfogadás és nagyra tartás fényében, és várhatóan egyikük sem fog közülük az elkövetkezendő időszakban anyagi problémák miatt szenvedni, elmarasztalásban részesülni, illetőleg várhatóan nem szorulnak majd rá arra, hogy életmódjuk és szemléletük miatt bármilyen mértékben is magyarázkodniuk kellene, vagy önmagukat védelmezni a világ és a társadalom részéről érkező fenyegetésekkel szemben. Hittem, hogy lehetek olyan gyermek, testvér, barát, őriző, pap és lelkitárs, akinél egyetlen szülő, testvér, ember, kereső és segítséget igénylő sem kívánhatna különbet... eszményi hierofáns, apostola a Magasságbelinek. Ehelyett pedig lenyugtatóan megízleltem a kényeszerületet tévedéseimnek "jutalmát"... mellőzötté, kizáróttá, elfeledetté, kirekesztetté váltam, ténykedéseimnek gyümölcsei pedig másoknak kosaraiban kötöttek ki. Elkeseredettségemben pedig tévedéseim még inkább súlyosabbá, és a végzetesség veszélyét magukban hordozókká látszottak válni. Sorra kezdtem hinni, önmagammal és a saját kudarcaimmal való szembenézés helyett mindenféle öngigazoló hazugságban, amelyekkel vert helyzetemet valamiképpen elviselhetőbbé próbáltam tenni. Spirituális fájdalomcsillapítók... szálnalmas téveszmék. Túlságosan mélyre hullott angyali fényem, méltatlanul szenvedő mártír, száműzött főpap, akinek örökségén most mások tündökölnék. Meglopott nemesúr, kisemmizett herceg... még most is bámulva ámulok azon, hogy mire nem képesek "egyese" (önirónia) az önmagukkal való szembenézésre képtelen gyávaságuk tagadása és palástolása érdekében. Nos hát...önleplezésem újabb állomáshoz érkezett tehát a felismerésben.

Létezik ugyanakkor egynémely felbecsülhetetlen értékű drágakő, amely véleményem szerint csakis és kizárólag az ehhez hasonlatos önfeltáró, a hibákon, tévedéseken és leplezett illúziókon való tépelődések során válhat csak felismerhetővé, feltárhatóvá és hozzáférhetővé. Ahogyan igazi gyémántokat sem találhat anélkül a kereső, hogy körme szakadtáig mezítelen kézzel, vérével hullatva végez kapargatást a durva kavicsos talajban, úgy a lélek mélységeiben rejtő kincsek is sok esetben csupán a teljes megsemmisülés poklában tárulkoznak fel, tisztulnak meg, csiszolódnak ki és nyerik el a képességet és lehetőséget arra, hogy a lehető legmakulátlanabb és legteljesebb valójukban sugározzák szét képmását a Teremtetlen Fénynek, szemkápráztatóan csillámló ragyogásukkal. A szembesülés poklában, amelynek mélységeiben még csak reményünk és esélyünk sem lehet többé kitérni az önmagunk démonaival szemben való felállás feladata elől, a korábbi életszakaszainkban elkövetett hibákkal, tévedésekkel, és a múltunk során valóságnak hitt illúziókkal való, a maga kendőzetlenségében brutális találkozás pedig elkerülhetetlen, az alászálló voltaképpen viszonylag kevés számú lehetőség közül válogathat. Mindezek közül megítélésem szerint az egyik, hogy valamilyen formában feladja a küzdelmet, esetleg például visszatér a maga korábban már jól felépített látszatvilágának illúziókból, sémákból és különféle elhárító mechanizmusokból szőtt pihepuha nyoszolyájára, avagy hamarjában elköteleződik valamilyen, a biztonság ígéretével és a világegyetem természetével kapcsolatban felmerülő valamennyi kérdésére egyértelmű, világos, és a kellő magabiztossággal hangoztatott válaszokkal szolgáló értékrend, hitrendszer, vagy szemléletmód mellett.

Az általam ismert másik lehetőség mindezzel szemben az, hogy így, vagy úgy, de folytatja. Folytatja a küzdelmet, a szolgálatot, a hivatás gyakorlását. Újrakezdi, újra felveszi a kardot... megalázottan, földre sújtottan, önmaga korábban elkövetett hibái, tévedései, hamis vélekedései, és az őt megcsúfoló illúziók játékának groteszk természete által megszégyenítve feláll, újfent tollat ragad, gondolkodni, érezni, tanulni, kutatni kezd, újra előkeríti régi színes ceruzáit, filceit, és rajzoláshoz, színezéshez lát, felélesztvén régi elfoglaltságait, és ki tudja, esetleg még új videók készítésébe is belevág... egy szóban összefoglalva tehát: alkot. Múltjának árnyait nem mismásolja el többé, nem tagadja, nem próbálja utólag megszépíteni, avagy önmaga számára különféle mentségeket keresvén kibúvókat találni az általa elkövetett hibák, tévedések, és az okozott károkért érzett felelősség vállalása alól.

Elismerem tehát: tévedtem, hibáztam, és megannyi kérdést illetően jutottam helyes kiindulási tételekből téves felismerésekre. Hibáztam abban, hogy megpróbáltam az, és olyan lenni, aki és amilyen nem vagyok, és nem küzdöttem eléggé, hogy azzá és olyanná lehessenek, aki és amilyen valóban lenni szeretnék. Tévedtem abban, hogy az elfogadás, elismerés, és a másoknak való tetszés vágyától hajtván túlon túl sokat játszottam "balról a második fát" mások önmegvalósításának színpadán ahelyett, hogy a saját látomásom hírnöke legyek. Hibásan és rosszul hittem, hogy bárminemű siker, elismerés, megszerezhető cím, titulus, rang, rend, vagy fokozat betöltheti lelkemben az Úrt, amelyet "AZ-on" kívül semmi be nem tölthet, és nem is teljesíthet ki sohasem. Hibásan hittem és gondoltam, hogy a teljességhez szükséges javak rajtam kívül keresendők, és azokra csupán azáltal tehetek szert, hogy egy nálamnál valamilyen csalfa és őszintétlen szempont szerint hatalmasabb, emelkedettebb, vagy nagyszerűbb valaki, vagy valami (rab)szolgálatába szegődök. Ostoba módon hajbókoltam és hajtottam külső személyek, rendszerek, szervezetek, avagy más tényezők elismerésének, támogatásának, jóindulatának és tetszésének elérése érdekében ahelyett, hogy a Belső Csillag, a Lélek Királysága kincseinek keresésére indultam volna.

Nem vagyok... nem számítom magamat "jó" embernek, de még csak "elég jónak" sem, mert a valóságnak hitt látszatnemességből egyetlen szó sem igaz. Mindaz, amit korábban lelkem és identitásom szerves részének hittem, csupán pornak és pelyvának bizonyult Ahhoz képest, Amely a dolgok valódi lényegiségét alkotja. A különféle felvett, avagy mások által ránk aggatott szerepek, címek, rangok, titulusok és elért eredmények... csupán lidércfényű derengés... csalfa délibáb mindahány. Sajnálom azokat, akiket életem útjának járása során bántottam, sértettem és megkárosítottam, lelkiismeretem pedig szüntelenül kínoz azok miatt, akiknek rólam alkotott képének, vagy vágyálmainak nem állott módomban és lehetőségemben, vagy egyszerűen csak nem akartam megfelelni, azonban tévedéseim végtelennek tetsző útvesztőiből kitörni szándékozván Egyetlen Csillagnak fénye mutathatja csupán számomra az egyedül igaz Utat... ez pediglen nem más, mint a Lélek Csillaga, a Bennlakozó Fényesség... amely fényszikrája a Határtalannak, Megragadhatatlannak, Felfoghatatlannak... az Üresség Végtelen Ragyogásának.